

KAPITEL 1

En god legedag

"Sikke en dejlig morgen!" Lilja strakte sig og så op mellem nøkkerosens kronblade, der åbnede sig for solens lys. Himlen var blå med små hvide skyer. "Uh, det bliver en god dag." Hun sprang op og dansede ud på det store grønne blad. Her stod Humla, hendes gamle barnepige, og ventede på hende. "Godmorgen, prinsesse! Her er din honningnektar." Med to af sine mange ben rakte Humla hende en blomsterkop, som Lilja hurtigt tømte.

Hun tørrede den søde saft af læberne og foldede vingerne ud. "I dag skal jeg bare lege hele dagen." En høj svirren fik Lilja til at se op. Det var Generalen, en kæmpe stor guldsmed, der lagde an til landing på bladet. Hans vinger hvirvlede så hurtigt, at Liljas hår stod til alle sider.

Hun lo og løb hen imod sin far, alfekongen, der steg ned fra guldsmedens ryg. Alfekongens vinger var foldet stramt sammen, så de ikke tog skade af lufttrykket fra guldsmeden.

"Ingen fare på færde, Deres Nåde," knitrede det store insekt. "Man fortsætter patruljeringen resten af dagen, som man plejer." De kæmpe store runde øjne stirrede på alfekongen, der svarede: "Pligtopfyldende som altid, General." Han gjorde

kort honnør for den dygtige flyver, der havde til opgave at holde øje med, at alt var, som det skulle være ved Nøkke-rosesøen. Guldsmeden fløj lodret op igen og satte kurs ud over den blanke vandoverflade.

Alfekongen så kærligt på Lilja. "Har du sovet godt, min pige?" spurgte han.

Lilja nikkede. "Ja, og jeg har spist, og nu vil jeg på eventyr. Det er den helt rigtige dag til bare at lege."

Hendes far smilede og kiggede ud over søen: "Kvæk og Kvæk, hvor er I?"

Et øjeblik efter stak to trekantede frøhoveder op fra vandoverfladen. "Deres Kongelige Højhed, til tjeneste!" kvækkede den største af frøerne og fortsatte: "Vi er de frygtløse frøer, kvækkekvak, smæk og smak, ingen snak."

"Ja, vi er de frygtløse frøer, kvække..." gentog den mindste frø.

"Stop, Kvæk! Hvor tit skal jeg sige det? Du skal IKKE sige det, når jeg har sagt det," afbrød Kvæk sin bror.

"Men hvorfor er det altid dig, der skal sige det først?" indvendte Kvæk.

Alfekongen lod, som om han ikke hørte frøernes begyndende skænderi. "Kvæk og Kvæk, I skal følge efter Lilja, som I plejer, og sørge for, at der ikke sker noget med hende."

"Stol på os, Deres Majestæt," sagde Kvæk.

"Ja, stol på os," gentog Kvæk og gav sig til at svømme i forvejen uden at ænse, at Lilja slet ikke var gået på vingerne endnu.

Lilja så bedende på sin far. "Behøver de virkelig at tage med mig? De blander sig hele tiden i, hvad jeg må og ikke må."

Kvæk, der var blevet ved bladet, sagde: "Men prinsesse. Det er jo vores arbejde! Hans Majestæt har beordret os til at holde øje, hvis nu isfuglen ..."

Alfekongen så strengt på frøen, der tav. Lilja sukede, men sagde ikke noget. Dengang hun endnu lå i puppen og ventede på at komme ud, var hendes mor blevet spist af isfuglen. Det var ikke, fordi isfugle brød sig om at spise alfer. De små væsner var bitre, og der var ikke meget næring i dem. Men isfuglen var så hurtig, når den snappede insekter, at den nogle gange tog fejl af, hvad det var, den spiste.

Lige siden Liljas vinger blev tørre, havde hendes far sørget for, at Kvæk og Kvak vogtede over hende. Selv om de ikke kunne gøre noget, hvis isfuglen kom, kunne de kvække så højt, at fuglen blev klar over sin fejltagelse, inden det gik galt.

"Far, du behøver ikke være bange for ..." forsøgte Lilja at sige, men hendes far afbrød hende. "Det er ikke til diskussion, min pige. Du må lege alt det, du vil, over hele søen, men Kvæk og Kvak følger med."

Lilja bredte vingerne ud og steg op fra bladet. En søjle af varm luft løftede hende højere og højere op. Solen glitrede i vandet, som om alle nattens stjerner var kommet på visit. Hun begyndte at synge:

”Sol på kinden
Flyv med vinden
Aj aj aj aj aj
Ør af blomsterduft
Under himmel og skyer
På eventyr
Aj aj aj aj aj
Glem nu al fornuft
Aj aj aj aj aj
Glem nu al fornuft”

Hun fortsatte med at synge, mens hun lod sig bære endnu højere op, indtil hun næsten kunne se hele Nøkkerosesøen oppefra. Til den ene side dækkede skoven Kildekonens bakker, hvor vandet i søen kom fra. Den anden ende af søen smalnede ind hen mod udløbet, hvor vandet styrtede ud over en skrænt ned mod Bregnedalen. Midt i solskinnet gøs Lilja. Ingen, hun kendte, havde nogensinde været nede i dalen. Men hver nat steg Tågetøserne op fra den mørke og tågede slugt. Lilja havde ikke set dem, for som alle andre alfer tålte hun ikke at være ude om natten.

Hun tænkte på den gang hun havde reddet Mossi sammen med Kvæk og Kvak.

Den lille mosling sejlede i en valnøddeskal, der var blevet

fanget af strømmen. Han var næsten på vej ned over Vandfaldet, da Lilja opdagede ham. Hun smilede for sig selv. Hvem skulle have troet, at hun ville få en mosling som ven? Jordboere og vingede væsner blandede sig normalt ikke med hinanden.

Hun satte kurs mod Skrænten, hvor moslingerne boede. Måske ville Mossi lege?

"Hov, prinsesse, det er den gale vej!" råbte Kvæk. "Du ved, at Humla ikke bryder sig om, at du besøger moslingerne."

"Ja, vi kan ikke lide moslinger ... øh, eller i hvert fald ikke alle moslinger ... øh, altså ..." Kvæk fik i det samme øje på en lille flue. SMÆK! skød han sin klistrede tunge ud, fangede fluen og gnaskede tilfreds maden i sig.

Kvæk rullede med sine store runde frøøjne for at vise sin foragt. "Hvorfor tier du ikke bare stille, brormand, når du ikke ved, hvad du vil sige? Der er ingen grund til ligefrem at prale med, at du har reddet Mossi op til flere gange!"

Lilja fløj videre uden at ænse frøerne. Det var ikke noget nyt, at Kvæk altid mente, at han selv havde ret, og at Kvæk ikke var enig.

Det store træ, der var væltet ned fra skrænten, strakte sig langt ud i vandet. Lilja satte sig på en af de yderste kviste. Herfra kunne hun se ind på den stejle bred, som moslingernes huler var gravet ind i. De små væsner med grønt hår havde travlt med at samle forråd. De løb rundt ude og inde og oppe og nede for at finde frø, søde rødder, nødder og bær, som de gemte under sten, dybt inde i brombærkrattet og i gamle træstubbe.

Lilja fik øje på Mossi. Han havde gemt sig i en grenkløft i

det væltede træ. "Mossi, skal vi lege?" råbte hun og fløj ned imod ham.

"Ssh," hvæsedede den grønhårede for at advare hende, men det var for sent. Lavra, den ældste og klogeste mosling, havde hørt Lilja kalde, og hun kom løbende så hurtigt, at hendes tykke mave hoppede op og ned.

"Næh nej, Mossi Mosling. Der skal ikke leges. Der skal arbejdes!" Hun tog fat i Mossis arm og henvendte sig til Lilja. "Det må blive en anden dag, Lilja Søalf. Mossi har travlt. Han mangler at fylde i hvert fald syv forrådssteder."

"Men Lavra," indvendte Mossi og forsøgte at vride sig fri, "hvis du skulle blive sulten, har du jo nok at tage af." Han pegede på hendes smukke runde mave.

”Ja, jeg sørger nemlig godt for mig selv. Jeg har allerede fyldt 11 forrådssteder. Min mave bliver aldrig slunken. Til forskel fra din.” Hun prikkede ham så hårdt i siden, at han begyndte at grine. ”Åh, åh, lad være! Det kilder!”

”Jeg stopper ikke, før du lover at fylde mindst ét forrådssted i dag,” sagde hun.

Hikkende af grin måtte Mossi overgive sig. Mens Lavra trak af med ham, råbte han til Lilja: ”Du kommer bare en anden dag, så kan vi lege.”

Lilja vinkede og fløj tilbage ind over søen, mens hun sang. Hver gang hun fandt en søjle af varm luft, brugte hun lang tid på bare at lade sig bære med. Var der blomster, der duftede særlig dejligt, dalede hun ned og satte sig i kronbladene og lod sig indhulle af duften. Når hun fik øje på en fugl, der stadig lå på rede, standsede hun og fik en længere snak.

Ved middagstid fik hun øje på et par kæruldstrå, der stod et stykke ude i vandet. Hun dalede ned og satte sig på den yderste spids af et af dem og fik strået til at vippe op og ned. Hver gang hun nåede ned til vandoverfladen, sparkede hun dråber op. Solen fik dem til at glimte i alle regnbuens farver. Hun blev ved, så længe hun havde lyst, og derefter fløj hun hen til de hvide kærmysseblomster, der lå som et tæppe hen over søens overflade, og kaldte: ”Myssa!”

Måske ville hendes veninde, der var kærmyssernes alf, lege? Myssa var ikke hjemme, men blomsterne hviskede, at hun var velkommen til at sætte sig iblandt dem og høre på deres mange fortællinger. Lilja takkede pænt nej. Hvis først kærmysserne gik i gang med deres historier, var det næsten umuligt at komme derfra. Lilja fløj videre til dunhammerbevoksningen,

hvor Dunis mor fornærmet fortalte hende, at han sandelig ikke var hjemme, og at hun virkelig ikke anede, hvor han var!

Vandranunklernes stjernehoveder stak op over vandoverfladen i strømmen, der førte ned mod Vandfaldet. Da Lilja spurgte efter Ranu, vandranunklernes alf, brokkede de sig i munden på hinanden over, at han heller aldrig var der, når de skulle bruge ham, og at han i det hele taget var en uduelig blomsteralf. Lilja ville gerne være høflig og lyttede til dem, men de var vist alligevel ikke interesserede i hendes mening. Hurtigt fløj hun videre for at finde nogen at lege med. I en lille bugt uden strøm stod de ranke rosa bukkebladsblomster. De honningfyldte blomster lokkede og bad hende om at dykke ned i dem for at få den lækre nektar, selv om deres alf, Bukki, ikke var hjemme. Lilja takkede høfligt nej og blev stående på svirrende vinger et stykke over blomsterne. Blev man først fedtet ind i deres honning, ville de ikke slippe én igen. Til sidst fløj hun over til de gule iris med de skarpe blade, men der var heller ingen, der svarede, da hun kaldte på Iris, blomsternes alf.

Ville de mon ikke lege med hende mere? nåede hun lige at tænke, da hun blev råbt an af en hel flok vandløbere: "Prinsesse, prinsesse, dine venner leder efter dig. Du skal flyve over til sivene ved Birkelunden." De små insekter, der skøjtede hen over vandoverfladen i fuld fart, fulgte med i alt, hvad der skete omkring Nøkkerosesøen. Gav man dem en besked, kunne man være sikker på, at alle ved søen hørte den.

"Åh nej," stønnede Kvak. "Nu har vi svømmet rundt efter prinsessen hele dagen, og ligesom jeg troede, vi var på vej hjem, skal hun helt over til Birkelunden!"

Kvæk fyldte sine kvækkeposer. "Kroaxx, kroooooax, du gør, som der bliver sagt, Kvak. Husk, at du har svoret en ed: Vi er de frygtløse frøer, kvækkekvak, smæk og smak, ingen snak!"

"Ja ja," sukkede Kvak og sendte en lang, tynd vandstråle efter en af vandløberne, der var kommet for tæt på. Da den helt fortumlet væltede rundt, skød han tungen ud efter den, og et øjeblik efter svømmede han videre med vandløberens tynde ben stikkende ud af munden.

